

har opfordret Fisserne til at fremkomme med de mest vidtgaende Fordringer, og samtidig med, at denne Kommission nedfattes, var Regjeringens daværende tekniske Konsulent en Mand, der holdt paa al den Frihed, der kunde tænkes. Saa maatte Fisserne da — jeg havde nær sagt — være gale, naar de ikke toge denne Frihed, thi naar Fisserne forlange Indskrænkninger i Brugen af Fisseriet, saa er det imod deres egen Interesse, naar det ikke er, fordi de ere bange for, at hvis de skulde vedblive Brugen af visse Vaad, vilde de skade Fisseriet. Det forekommer mig fuldstændig klart, at naar de ikke ere bange for at skade Fisseriet, saa maa de have Lust til at bruge, hvad Vaad de have, til hvilken som helst Tid, og derfor kan jeg saa godt forstaa, at Kommissionen siger, Side 12, i sin Betænkning, at „Kommissionen kan godt indse, at det, især for Udenforstaaende, maa synes forunderligt, at Fisseriet i Eimfjorden, navnlig efter at den fra en egentlig Fjord ved Gjennembrudet ved Agger nærmest er bleven en Kanal, og efter at ved dette Vandet i Fjorden og som Følge deraf Fiskebestanden i den væsentlig er forandret, dog desuagtet fremdeles skal forblive lovbundet; men Kommissionen maa dog alligevel — uden at udtale sig, om ikke Fisseriet i de andre Fjorde ogsaa nøiere burde reguleres — enstemmig udtale som sin Anskuelse, at Fisseriet her i Fjorden ikke bør ganske frigives; ikke blot vilde de jærlige Forhold her i Fjorden, hvor, som bekendt, en ei ubetydelig Del af Fiskevandet (navnlig i Nærheden af Ribe) er overgaaet i privat Mands Eie, stille et væsentlige Hindringer for en saadan Ordning, af dette Forhold, idet i saa Fald en Expropriation sikkert vilde vise sig uundgaelig, men, hvad der er det Vigtigste, Fisseriet her vilde, uagtet sin store Rigdom, efter vor Overbevisning, til Skade for Mange og kun til øieblikkelig Fordel for Faa, efterhaanden mer og mer ødelægges og gaa til Grunde; smaaaffede Garn vilde uopaatvivlelig tages i stor Mængde blive anvendte, og med dem vilde baade den vorne og brugelige Fisk og Unglen

blive opfisket.“ Det forekommer mig, at det er en saa klar Udtalelse fra Kommissionen, at det virkelig forbauser mig, at den ærede Minister ogsaa vil tage Kommissionen til Indtægt imod vort principale Forslag. Det undrer mig nu slet ikke, at det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) har udtalt sig, som han har, thi jeg ser, at af de Overtrædelser, som have fundet Sted med smaaaffede Garn, ere netop de tre fra det Eogn, hvor det ærede Medlem hører hjemme, og uheldigvis er den ene Overtrædelse begaaet af den kommunale Tilsynsmand. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem holder paa al den Frihed, som tænkes kan. Og naar der har været Tale om Udtalelser fra Fiskere, skal jeg bemærke, at det netop har sin Grund i, at Fiskere ere tilbøjelige til at se hen til den øieblikkelige Interesse; det vil sige nogle af dem, thi nogle af dem se ogsaa paa Fremtiden. Dernæst vil jeg sige, at vi have her netop en Udtalelse fra den daværende Formand for Kommissionen, og han siger, at En, som har Aaleisnorvaad, har maattet indrømme, at han flere Gange i hvert Døret har havt over 200 Dl smaa Stib, smaa Slyndere og Kuter. Det vil ses af Indberetningen, at den daværende Formand senere har sagt, at Kommissionen har taget feil, og Kontroløren siger, at der er Ingeniing, han mere fortryder, end at han har sat sit Navn paa den omtalte Kommissions Indstilling. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds mente, at der trængtes til en grundigere Underøgelse. Jeg indser dog ikke, hvorledes man skal kunne faae en mere grundig Underøgelse, end naar en Minister paatager sig den Uleilighed at skrive — det vil sige gennem Amtmanden — til alle Kommuner omkring Eimfjorden. Af disse have ikke mindre end 45 Kommuner støttet Ministerens Udtalelser, og flere af disse Kommuner have ogsaa uopfordret forlangt Indskrænkninger i Brugen af Aaleisnorvaad. Det ærede Medlem siger i sin Betænkning, at der